

Хозяйка Чапаевского ФАПа

стор. 2

Помним наших земляков!

стор. 3

www.tribune.kharkov.ua

ТРИБУНА трудящих

8 травня 2013 р.
Середа
№34
(8895)

Заснована 18 липня 1937 року

ПЕРЕДПЛАЧУЙ. ЧИТАЙ. ВОЛОДІЙ

Шановні іменинники

Гриньов Олександр Ігорович — депутат районної ради;
Лазня Світлана Анатоліївна — начальник організаційного відділу апарату райдержадміністрації;
Аністарова Олена Миколаївна — Почесний громадянин Харківського району;
Німакова Олена В'ячеславівна — головний спеціаліст відділу ведення Державного реєстру виборців апарату райдержадміністрації;
Веприцький Сергій Сергійович — депутат районної ради;
Горбатов Сергій Іванович — депутат районної ради!

Вітаємо вас із Днем народження та бажаємо міцного здоров'я, щедрої долі, благополуччя, творчого натхнення, сил і наснаги, успіхів у ваших справах!

Голова Харківської райдержадміністрації В. П. ЗБУКАР

Голова Харківської районної ради М. В. ТРЕТЯК

■ *Вітаємо!*

Шановні земляки, дорогі ветерани!

У ці дні вся країна святкує День Великої Перемоги. 9 травня Золотими літерами назавжди закарбувалося в історії країни. Зусиллями героїв нам був забезпечений мир та спокій. Бажаю Вам щастя, здоров'я і благополуччя, а також невичерпної віри в світле майбутнє нашої країни.

Народний депутат України Володимир Кацуба

Дорогі друзі!

Щиро вітаю ветеранів, харків'ян та жителів області зі священним Днем Перемоги нашого народу у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 років!

Дорогі ветерани, від імені депутатського корпусу Харківської обласної ради прийміть слова синівської вдячності та земний уклін за ваші ратні та трудові подвиги, незламну волю, патріотизм та щиру любов до рідної землі. Ваша Велика Перемога подарувала нам усім можливість жити під мирним небом, виховувати дітей та працювати в ім'я майбутнього.

Пам'ять про трагічні сторінки історії нашої держави, страшну війну, її героїв назавжди залишиться священною. Ця пам'ять — основа для виховання молоді на прикладі істинного патріотизму та людської гідності.

Бажаю усім нам миру, добробуту та взаємоповаги. Нехай квітне наша рідна Слобожанщина, а День Перемоги завжди нагадує нам про мужність і єдність нашого народу. Зі святом!

С. ЧЕРНОВ, голова Харківської обласної ради

Дорогі земляки!

Від усього серця вітаю Вас з річницею Великої Перемоги!

Багато років минуло від незабутнього травня 1945 року, але й сьогодні великий подвиг захисників і визволителів залишається невичерпним джерелом патріотизму, вірного служіння своєму народу.

У цей славний день ми згадуємо всіх, чиє життя забрала війна, низько вклоняємося та складаємо глибоку шану ветеранам, які на своїх плечах винесли тягар війни. Ми у вічному боргу перед Вами, за обірвану війною юність, за зразки мужності, силу духу, самопожертву, які Ви виявили в боях за рідну землю.

Висловлюю свою безмежну вдячність усім, хто тяжкою ратною працею наближав довгоочікуваний день визволення та кував перемогу в тилу. Низький уклін вам за це!

Вітаючи всіх, щиросердно бажаю вам міцного здоров'я, добра й благополуччя. Нехай в ваших домівках завжди панують мир, спокій та достаток, довгих літ щасливого та мирного життя!

З Днем Перемоги!

Оксана МАЛИШЕВА, керівник депутатської фракції «Батьківщина» у Харківській районній раді

Шановні читачі!

У зв'язку з державними святами, наступний номер газети вийде 15 травня 2013 року.

ПОКЛОНИМСЯ ВЕЛИКИМ ТЕМ ГОДАМ

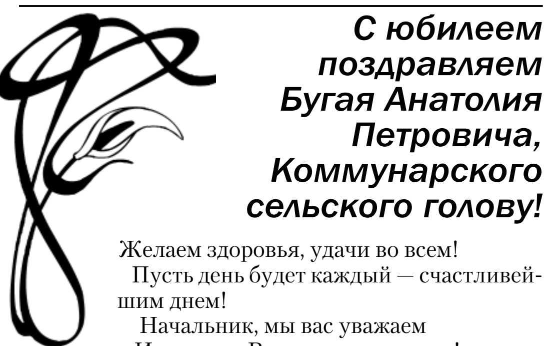
День Победы остается одним из самых значительных праздников и великих дней в нашей истории. Все дальше от нас уходят в глубь времен майские дни 1945 года, светлая радость победы и тяжкая боль невосполнимых потерь.

Все меньше среди нас остается людей, которые помнят военное лихолетье и тяжелое послевоенное время, когда огромная страна, обескровленная и лежащая в руинах, оживала после самой страшной войны XX столетия. И совсем мало осталось ветеранов Великой Отечественной войны, которые ратным подвигом, ценой жизни и здоровья спасли мир от фашизма. Фашизма, фанатично преданного бесчеловечным гитлеровским идеям, сытого, матерого, сильного, поработившего просвещенную Европу, пустившего все ее ресурсы на усиление военной мощи рейха.

Попытки гитлеровской Германии установить повсюду свои законы были успешными ровно до тех пор, пока доблестная немецкая армия не ступила на землю «неполноценных» большевиков. Тут «завоеватели» натолкнулись на резкое неприятие своего, так называемого, нового порядка и на упорное сопротивление со стороны тех, кому Германия якобы несла «освобождение от большевистского ига и просвещение». За оружие взялись даже дети и слабые старики. Партизанское движение достигло небывалых доселе масштабов, а на линии фронта победоносное шествие немецких войск захлебнулось в крови. Да, сегодня уже не секрет, что грубейшие просчеты, допущенные советским командованием в начале войны, привели к многомиллионным человеческим жертвам и позволили немцам продвинуться так далеко вглубь страны. Но это не умаляет подвига простого советского воина, который сделал невозможное — остановил стремительный вал «коричневой» фашистской саранчи. И как бы ни старались псевдо-патриоты всех мастей очернить ветеранов Великой Отечественной войны, им это не удастся. Грязная политическая возня на крови очерняет прежде всего тех, кто ее затевает и тех, кто эту возню поддерживает. Вести войну со стариками дело подленькое и недостойное, а если учесть, что молодчики, освистывающие ветеранов, вообще-то, в немалой степени обязаны своим существованием именно этим старикам, так картина получается неприглядная вдвойне. Пусть их судит совесть, если она у них есть...

А мы в эти дни кланяемся всем, кто вынес тяготы фронта и тыла, поблагодарим их за то, что наши родители выросли под мирным небом и вырастили нас. Хочется отдать дань уважения детям войны — поколению, которое было лишено детства как такового и которому довелось зачастую тяжко трудиться наравне со взрослыми. Поклонимся великим тем годам, и с Днем Победы, дорогие земляки!

«Трибуна трудящихся»

С юбилеем поздравляем Бугая Анатолия Петровича, Коммунарского сельского голову!

Желаем здоровья, удачи во всем!
Пусть день будет каждый — счастливейшим днем!
Начальник, мы вас уважаем
И в жизни Вам счастья желаем!
Работа успех Вам пускай принесет,
А в жизни Вас ждет и хвала, и почет!
И мы Вас поддержим во всем.

Коллектив сельского совета

Увага! Конкурс!

На виконання Указу Президента України від 18.08.2006 року №685/2006 з метою привернення уваги суспільства до існуючих проблем у сфері охорони праці, популяризації превентивних методів запобігання нещасним випадкам на виробництві та професійним захворюванням та з нагоди Дня охорони праці протягом травня 2013 року проводиться регіональний конкурс дитячого малюнку «Охорона праці очима дітей». Використання творчих здібностей дітей та залучення до цього процесу їх батьків може бути одним із шляхів вирішення зовсім «не дитячих» проблем у сфері охорони праці та запобігання нещасним випадкам на виробництві. Учасниками конкурсу можуть стати учні, вихованці, слухачі середніх загальноосвітніх шкіл, позашкільних навчальних закладів, дитячих будинків та студенти професійно-технічних навчальних закладів. Конкурс проводиться за напрямом художньої творчості — малюнок. Конкурсні роботи мають бути виконані за тематикою охорони праці та промислової безпеки, а саме: безпечного ведення робіт у вугільній, деревообробній промисловостях, сільському, лісовому та ліфтовому господарствах, медичній сфері, будівництві, на транспорті. Щодо умов та термінів проведення конкурсу всіх бажаючих просимо звертатись до 13 травня 2013 року до оргкомітету (м. Харків, пр. Гагаріна, 157 а, каб. 37, тел.721-18-99).

УПСЗН ХРДА

® Оголошення

На базі харківського Центру екстреної медичної допомоги і медицини катастроф відкрито **«гарячу лінію» Головного управління охорони здоров'я Харківської облдержадміністрації**. Мешканці області мають можливість цілодобово отримати будь-які консультації, що стосуються медико-соціального обслуговування, за телефонами (057) 712-01-91 і 704-72-94.

***

21 квітня 2013 року відбулися **проміжні вибори депутата Покотилівської селищної ради** по округу №26, переможець Федорова Ольга Володимирівна, яка набрала 93,2% голосів виборців.

Профи

ХОЗЯЙКА ЧАПАЕВСКОГО ФАПА

12 мая во всем мире отмечается День медицинских сестер. Накануне этого праздника мы встретились с Ниной Кирилловной Кононенко, фельдшером-акушером Чапаевского ФАПа — лучшего медицинского учреждения Харьковского района.

В это небольшое, но аккуратное и уютное медицинское учреждение Кононенко каждый день приходит на работу уже более сорока лет, а впервые она приступила к своим обязанностям фельдшера-акушера Чапаевского ФАПа в далеком 1979 году. И хотя сейчас она не представляет своей жизни без своих пациентов, как сами чапаевцы не представляют жизни без своего фельдшера, все могло сложиться совсем по-другому.

Начнем с того, что и в медицину, и в Чапаево Кононенко попала не сразу.

— Сначала я хотела поступать в педучилище, но не сложилось — не сдала экзамен по пению. Что и не удивительно — ну какое у сельской девочки в те времена могло быть представление о музыкальной грамоте, о нотах. И тогда я решила подать документы в Корсунь-Шевченковское медучилище, потому что всегда мечтала работать с людьми.

Ну а на нашу Харьковскую землю юную «фельдшерицу» привез молодой супруг. И закрутилось: новая семья, новая работа, новая жизнь...

— Это сейчас я тут и терапевт, и педиатр, и гинеколог, и хирург — все, как говорится, в одном лице. А тогда я была еще неопытная, моложе почти всех своих больных. Но переживать по этому поводу просто не было ни времени, ни возможности. Работы было невпроворот, особенно летом, когда начинались лагеря, и само хозяйство было огромное — только на ферме работало больше семидесяти человек. Да еще и сам ФАП только строился. Так что и роды принимала, и диагнозы ставила, и помощь оказывала, — вспоминает Нина Кирилловна о тех далеких временах. — Помню, как однажды ко мне домой прибежала беременная доярочка, примерно такого же возраста, как и я. И сразу с порога: «Нина Кирилловна, я рожаю!» Я сперва растерялась: «Как рожаешь? Потерпи, хотя бы до ФАПа дойдем!» А она мне: «Не, уже рожаю!» Ну что делать, так прямо на пороге роды и приняла.

И хотя в наши дни принято ругать медицину и вспоминать, «как было раньше хорошо», Нина Кирилловна отмечает — фельдшеру в наши дни работается и лучше, и проще.

— Сейчас медикам намного больше помогают — и с оборудованием, и с медикаментами, и с бытовыми условиями. Если возникла какая-то проблема, всегда можно обратиться к Ждановой (главный врач Роганской поликлиники — **прим. авт.**), к руководителю райздравотдела Литвиненко, к поселковому голове. Вот, например, был период, когда нас отключили от централизованного отопления. Но Шевченко эту проблему решил очень быстро — провели трубы, поставили котел, и теперь мы со своим теплом.

Вообще, моя собеседница производит впечатление очень оптимистичного и позитивного человека. На все «коварные» журналистские вопросы о трудностях и проблемах, она вспоминала только хорошее и доброе.

Единственное, что производит на нее тяжелое впечатление — это ситуация на дороге: в нескольких метрах от фельдшерско-акушерского пункта проходит очень оживленная Ростовская трасса, и ей, как медику, часто приходится оказываться первой на месте ДТП.

— Самое тяжелое — это когда на руках умирают дети. И особенно тяжело видеть глаза родителей в тот момент, когда уже ничего нельзя сделать, — с грустью сказала она.

Еще одну проблему припомнила Нина Кирилловна: а именно — нежелание молодежи идти в сельскую медицину.

— Такие ФАПы, как наш, сегодня в основном на немолодых медиках и держатся. Что поделаешь, не хотят молодые выпускники ехать в село. И я их, если честно, понимаю — уж очень зарплата у нас маленькая, а им еще жизнь налаживать, детей рожать, вот поэтому так и получается.

Накануне международного праздника всем своим коллегам — медсестрам, фельдшерам, акушеркам — Кононенко впервую очередь желает более достойного вознаграждения за их нелегкий труд. А что еще?

— Еще хотелось бы пожелать сил и здоровья. Ведь у большинства медиков как бывает — от пациентов мы требуем внимательного отношения к здоровью, обязательно несколько раз напомнишь: «Соблюдать постельный режим, курс лечения пройти от и до». Ну а на себя вечно не хватает времени. Как говорится, сапожник без сапог.

Что ж, мы с удовольствием присоединяемся к этим пожеланиям материального достатка и семейного благополучия. Ведь эти люди нам необходимы — на их плечах, без преувеличения, лежит ответственность за жизни и здоровье жителей сотен маленьких населенных пунктов.

Виктория СТЕПКОВА, фото Натальи ПОПОВОЙ

ПОЧЕТНЫЙ ГРАЖДАНИН ПОСЕЛКА КОРОТИЧ

Одним из ярких воспоминаний послевоенного времени для нас, десяти-одиннадцатилетних детей, было появление в Южном поселке демобилизованного из армии местного жителя Игоря Михайловича Скулина. Вернулся он в родной поселок в 1947 году в возрасте 23 лет, в военной гимнастерке, с орденами и медалями на груди, и нам казался очень взрослым и очень серьезным. Жил он (и живет до настоящего времени) недалеко от нас, поэтому мы видели его часто и видели не просто как соседа, а как героя, вернувшегося с войны и освободившего нас от немецкой оккупации.

Через много лет он рассказал, что в составе молодых призывников (в феврале 1943 года, в период первого освобождения Харькова) по поручению военкома строил деревянные укрепления в районе совхоза в селе Березовка. Считалось, что эти укрепления могут остановить наступление немцев! Для этого призывников обязали срубить более или менее подходящие деревья у всех жителей поселка.

16 февраля 1943 года в возрасте 18 лет Игорь Михайлович призван в действующую армию и в начале марта 1943 года без всякого обучения брошен в бой. В этот период войска Красной армии сражались с немцами в Харьковской области. Игорь Михайлович участвовал в освобождении поселка Коротич. Впоследствии ему присвоили звание Почетного гражданина поселка Коротич, о чем имеется соответствующее удостоверение.

В марте 1943 года получил ранение, но по выздоровлении вернулся в строй.

Затем с боями он прошел всю Украину, Польшу и Германию. Служа в инженерных войсках, в составе понтонно-мостового батальона участвовал в постройке мостов и организации переправ через все реки, встречающиеся на пути армии — вначале Днепр и бои за Киев, затем Южный Буг, Припять, Днестр, Западный Буг, Висла, Одер. А кроме таких широких и полноводных рек — множество мелких речек и речушек.

После победы над Германией молодых призывников не демобилизовали, а отправили на Дальний Восток, на войну с Японией. Но и после окончания этой войны их оставили служить в армии до 1947 года.

И вернулся домой он уже закаленным в боях, хлебнувшим все тяготы тяжелой солдатской службы, уже не молодым неопытным солдатом, а возмужавшим воином-сержантом. Таким он и остался в нашей детской памяти на всю оставшуюся жизнь.

В период военных действий Игорь Михайлович награжден двумя орденами «Отечественная война» 2-й степени, орденом Богдана Хмельницкого, двумя медалями «За отвагу», медалью «За освобождение Варшавы», в послевоенное время — многими юбилейными медалями, в том числе памятным знаком «50 лет освобождения Беларуси от немецко-фашистских захватчиков».

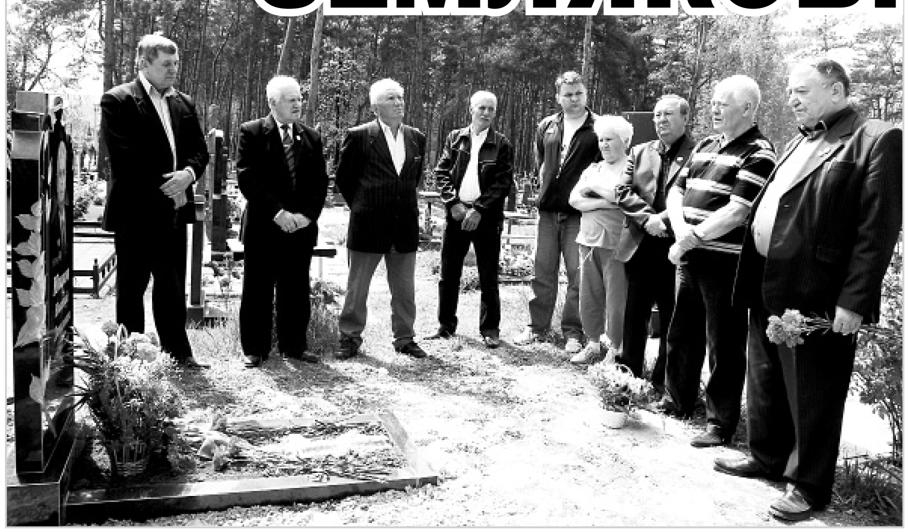
После войны И. М. Скулин поступил и окончил Харьковский ветеринарный институт. Затем в течение более 30 лет работал в Украинском научно-исследовательском институте экспериментальной ветеринарии (позже он назывался Национальным научным центром — институтом экспериментальной и клинической ветеринарной медицины Украинской академии аграрных наук), в начале в должности младшего научного сотрудника, а после защиты кандидатской диссертации — старшего научного сотрудника.

26 декабря 2012 года Игорю Михайловичу исполнилось 88 лет. Он находится во вполне сохранном физическом и отличном умственном состоянии. Желаю ему дальнейших сил и выносливости на многие годы!

Маргарита БИРЮКОВА, житель поселка Южного (город Пивденное), кандидат медицинских наук, Заслуженный врач Украины

ПОМНИМ НАШИХ ЗЕМЛЯКОВ!

В преддверии Дня Победы в поселке Бабаи состоялось открытие мемориальной доски и памятника ветерану Великой Отечественной войны, почетному жителю поселка Юшкову Николаю Даниловичу. Инициатором установки мемориальной доски и памятника стал председатель поселкового совета Александр Мороз при поддержке депутатского корпуса, ветеранской организации и председателя Безлюдовского поселкового совета Николая Гуся.

На церемонии открытия присутствовали: глава ветеранской организации Харьковского района Михаил Мироновский, председатель центра занятости Харьковского района Александр Хмель, гости из поселка Безлюдовка: председатель поселкового совета Николай Гусь и Василий Богданов, жители поселка.

Николай Юшков родился 3 августа 1924 года в с. Алексеевка Первомайского района Харьковской области. В 1928 году семья переехала на постоянное место жительство в пос. Бабаи. В 1939 году он закончил 7-летнюю школу.

Военный путь Николая Даниловича начинается с августа 1943 года. Служил в 3-й Гвардейской танковой армии, 22 мотострелковой бригаде артиллерийской дивизии — артиллеристом. Воевал на Курской Дуге. 22 сентября 1943 года был ранен. За годы войны был ранен дважды. Освобождал Киев, Житомир, Львов, Польшу, участвовал в форсировании Днепра и штурме Берлина. За проявленное в боях мужество награжден Орденом «Красной Звезды», Орденом Отечественной войны II ст., медалью «За отвагу» и 17 юбилейными медалями. Демобилизовался в 1947 г. Принимал активное участие в восстановлении народного хозяйства после ВОВ. Окончил Харьковский сельхозинститут им. В. В. Докучаева (агроном-экономист).

С 1949 г. по 1957 г. работал председателем районного комитета по физкультуре и спорту при Харьковском райисполкоме.

1957—1962 гг. — председатель Бабаевского поселкового совета;

1962—1964 гг. — председатель колхоза «Победа» в поселке Безлюдовка;

1964—1966 гг. — директор колхоза «Безлюдовский»;

1967—1985 гг. — председатель Безлюдовского поселкового совета.

С 1 января в 1985 г. вышел на пенсию и будучи пенсионером, с 1985 по 1990 гг. работал заведующим сельхозотделом Харьковского районного народного контроля, а с 1990 по 2000 гг. в поселке Бабаи — заведующим отделением социальной помощи на дому. Долгое время возглавлял ветеранскую организацию поселка, знал боевой путь каждого ветерана. В любое время дня и ночи можно было обратиться к нему за помощью.

Будучи председателем Харьковского районного комитета по физкультуре и спорту, он одновременно выполнял общественные работы по организации футбола Украины.

С апреля 1949 года по октябрь 1960 г. избирался председателем областной секции (федерации) по футболу. В 1955 г. был избран членом Республиканской секции футбола Украины.

С 1956 г. по 1960 г. член Президиума федерации по футболу.

Избирался членом Совета федерации футбола СССР от Украинской ССР.

29 декабря 1955 года ему присвоено звание спортивного судьи республиканской категории по футболу.

До конца своей жизни, которая оборвалась 3 декабря 2010 года, Николай Данилович Юшков занимал активную жизненную позицию, был активным участником ветеранской организации и принимал участие в жизни нашего поселка.

Крепкого здоровья, долгих активных лет жизни, заботы и внимания вам, мужественные солдаты Великой Отечественной войны.

Алевтина ШЕПЕЛЬ,
заведующая Бабаевским историко-краеведческим музеем

ФЕСТИВАЛЬ ДО ДНЯ ПЕРЕМОГИ

Голова Будянської селищної ветеранської організації Зоя Олексіївна Леонтьєва запропонувала селищним депутатам 70-річчя визволення Харківського району відзначити проведенням фестивалів і конкурсів. Вже стало традицією третій рік поспіль проводити фестивалі, присвячені Дню Перемоги в Будах.

Жіночий вокальний ансамбль «Будяночка»

Тільки в минулому році в заході брали участь представники ветеранських організацій: Південного, Коротича, Березівки, Покотилівки.

Виконуючи поставлені завдання і проявляючи свою ініціативу, ветеранська організація та волонтери відвідують ветеранів, які не в спромозі ходити, проводять воєнно-патріотичне виховання підростаючого покоління.

У цьому році на виконкомі Будянської селищної ради Зоя Олексіївна внесла пропозицію в дні свят нести варту пам'яті біля пам'ятника загиблим воїнам. А також пройти колоною під прапором Перемоги за участю комуністів, чорнобильців, ветеранів і присвятити ходу знаменному і радісному Дню Перемоги.

Не один рік тривав пошук, щоб увіковічити пам'ять 508 ветеранів війни, які померли уже в мирні роки.

Останнім часом допомагав у ветеранських справах Будянський селищний голова Всеволод Володимирович Біліченко. Велику підтримку ми відчуваємо від завідуючої дитячим садком Антоніни Олександрівни Сідак, батько якої був нагороджений 16-ма орденами і пройшов бойовий шлях у декількох фронтах.

Багато в нас волонтерів. От хоча б узяти таких як Віра Іванівна Зайченко. Ця людина варта того, щоб при житті поставити їй пам'ятник. Ветеранів, яким виповнилося 90 та більше років, вона забезпечує продуктами харчування, необхідними ліками, допомагає по домашньому господарству. Слід відзначити волонтерів Раїсу Жупіну, Інну Скачко. Догляд за ветеранами веде і сама Зоя Олексіївна.

— Я не знаю, — говорить вона, — як в інших ветеранських організаціях немає роботи. У нас її предостатньо. З увагою ставимось до найрізноманітніших проблем. Ми в тісному зв'язку з виконавчою владою і депутатами.

Не дивлячись, що ветерани у нас люди похилого віку, все ж таки вони проявили ініціативу та взяли участь у суботнику. Десять чоловік працювали в лісному масиві, де навели належний порядок, отримавши неабияку насолоду від своєї праці. З ініціативи ветеранської організації три роки поспіль проводяться шахові турніри по три рази на рік. Ми забезпечуємо наших ветеранів земельними ділянками (понад 60 човловік), де люди вирощують для себе овочеві культури.

З. Леонтьєва та В. Бездетко уважно стежать за виступом учасників фестивалю

У цьому році в Соколово зустрічалися з чехами, яких було понад 200 чоловік, а також були поїздки в Нововодолазький район на курган Слави. Декілька разів побували на висоті маршала Конєва, Дробицькому Яру.

Гостями свята були: замісник голови Ради ветеранів України Харківського району Валерій Бездетко, ветеран Великої Вітчизняної війни селища Буди Микола Черкасько, член Національної спілки журналістів України, Почесний громадянин міста Люботин Микола Пархоменко. У Будянському селищному Будинку культури цьогорічний фестиваль проводиться під девізом «Поклонимося великим тим рокам». Велика заслуга в проведенні фестивалю для ветеранів належить директору Будинку культури Валентині Казило. Жіночий вокальний ансамбль «Будяночка» та Покотилівський жіночий хор «Берегиня» виконали знайомі пісні воєнних років, а також нові, написані відомими композиторами і самодіяльними авторами. Фестиваль був дуже цікавим і вніс у наше життя частину нового, незабутнього. Зворушливі вірші читала Ірина Копитова. Пісню, присвячену малим в'язням концтаборів, виконала Лариса Чернишенко.

З наближенням великого свята Дня Перемоги всі ми знову і знову оглядаємося на ті сорокові роки. Хвилиною мовчання присутні пом'янули тих двадцять мільйонів триста тисяч людей, які віддали своє життя за Батьківщину.

Пісню «Гори, гори моя свеча» Єлизавета Черпак зачарувала присутніх. Всі колективи після запрошення на сцену по традиції разом співали всім відому пісню «День Победы».

Голова Будянської ветеранської організації З. Леонтьєва вручила подяку жіночому вокальному колективу «Берегиня» за активну участь у фестивалі «Воєнно-патріотичної пісні», присвяченому Дню Перемоги. Подяку також отримав жіночий вокальний ансамбль «Будяночка».

Микола ПАРХОМЕНКО,
член Національної спілки журналістів України

■ *Подія*

Вернісаж особистостей

Наприкінці квітня в Будинку культури с. Пісочин було проведено свято «Вернісаж особистостей», присвячене вшануванню найкращих учнів та вчителів Пісочинської загальноосвітньої школи I—III ступенів.

Інтелектуальною елітою школи по праву назвали учнів, які стали переможцями Всеукраїнських олімпіад та МАН: Скрипнікова Вячеслава — переможця I (районного) етапу конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт Малої академії наук в секції «Правознавства» та призера обласного етапу науково-дослідницьких робіт Малої академії наук, в якому посів II місце; призера II (районного) етапу Всеукраїнської олімпіади з Інформаційних технологій, абсолютного переможця районного конкурсу «Учень року-2013» в номінації «Інтелектуал року»; Демченко Юлію — призера II (районного) етапу Всеукраїнської олімпіади з історії, в якій посіла II місце, переможницю районного етапу конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт Малої академії наук в секції «Українська філологія» та лауреата обласного етапу науково-дослідницьких робіт Малої академії наук; Петленко Ксенію — переможницю I (районного) етапу конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт Малої академії наук в секції «Історичне краєзнавство», в обласному етапі посіла II місце, призера II (районного) етапу Всеукраїнської олімпіади з історії, де посіла III місце; абсолютну переможницю районного конкурсу «Учень року-2013» в номінації «Лідер року»; Кушнаренко Ганну — переможницю II (районного) етапу Всеукраїнської олімпіади з трудового навчання, в обласному етапі посіла почесне III місце; Виборнова Нікіту — посів III місце у II (районному) етапі олімпіади з математики; Дудніченко Марину — переможницю II (районного) етапу Всеукраїнської олімпіади з правознавства, в якому посіла почесне III місце; Кравчука Федора — призера II (районного) етапу Всеукраїнської олімпіади з трудового навчання, в якому посів почесне III місце. В. Скрипніков, Ю. Демченко, М. Дудніченко та Ф. Кравчук є також учасниками шкільної команди «Що?Де?Коли?», яка посіла I місце в районному етапі конкурсу.

На творчому олімпі нагороджували Зекунову Валерію, Сененко Андрія та Коваль Дар'ю, які десять років поспіль на Міжнародних та Всеукраїнських конкурсах бальних танців представляють рідну школу, мають 10 золотих, 8 срібних та 4 бронзові медалі. Церемонія нагородження не оминула вокалістку нашої школи Назарову Анастасію, яка стала переможницею проекту «Шоу талантів» міста Харків.

Почесне місце на святі мали люди, що віддають своє серце неоціненній праці. Вітали вчителів, які підготували переможців конкурсів та олімпіад: І. Власенка, Т. Панченко, А. Манченко, Н. Заліщук, С. Коваль, Л. Черниш, І. Канцедала, М. Мирошник.

На святі були присутні гості: О. Чернобай — голова Пісочинської селищної ради, Г. Даниленко — помічник депутата Харківської районної ради В. Вереітінова та депутати Пісочинської селищної ради.

Учні-переможці, батьки та вчителі отримали подарунки та слова подяки від депутатів Харківської районної ради В. Вереітінова, Харківської обласної ради Е. Тер-Степаняна та селищного голови О. Чернобая.

Повна зала свідчила про те, що така традиція, започаткована директором школи О. Сасіною, неодмінно проживе довге та щасливе життя.

Н. В. ЗАЛІЩУК,
вчитель української мови та літератури Пісочинської ЗОШ I—III ст.

Храм просвітництва Віри Слабченко

Веселівська сільська бібліотека (філіал №28 ЦРБС) давно вже стала центром культури, просвітництва і духовності місцевої громади.

Це одна з найстаріших книгозбірень Харківського району. До читання веселівці тягнулися в усі часи. Навіть зараз понад третина мешканців півторатисячної громади є активними читачами сільської бібліотеки.

— Минулого року, напередодні 280-річчя заснування села Веселе нашу бібліотеку було капітально реконструйовано, повністю переоформлено внутрішній інтер'єр, презентаційні експозиції, — розповідає завідуюча сільською бібліотекою Віра Слабченко, яка вже понад 25 років очолює цей заклад. — Ми не лише осучаснили дизайн приміщення, а й зробили певні акценти на історію, культуру, визначних особистостей нашого краю при оформленні бібліотечних залів. Окремо виділили куточок, що розповідає про сьогоднішній день села, про його знаних особистостей, майстрів художнього, образотворчого й прикладного мистецтва...

Віра Слабченко демонструє вироби декоративно-прикладного мистецтва, що стали складовою частиною спеціальної експозиції в сільській бібліотеці

В усі часи неймовірно гарні навколишні краєвиди привертали до себе увагу багатьох художників — вихідців з цього краю. Пейзажі з натури тут полюбляла писати не лише знаменита Зінаїда Серебрякова, а й відомі художники минулого — Дерегус, Беркос, Вовченко та інші. Славні традиції своїх земляків продовжують сучасні майстри декоративно-прикладного й художнього мистецтва з Веселого та Нескучного: творча династія Безбородових, Олена Батуріна, Вікторія Терентьєва, Наталя Кравчук та інші. Найкращі їхні роботи представлені також і в експозиції Веселівської сільської бібліотеки.

Веселівська земля щиро ділиться своїм надбанням з оточуючим світом. Про це красномовно говорить ще один маловідомий для широкого загалу факт. У далекому 1973 році на території Веселівської громади проводилися археологічні розкопки скіфських курганів. Тоді було знайдено чимало древніх раритетів. Один із них — кам'яна «баба» скіфського періоду, яку було передано Харківському музею природи, де вона зберігається до сьогодні. Це одна з небагатьох скіфських скульптур, що дійшли до нашого часу в первозданному вигляді й розповідає про насичену спадщину нашого краю. Подібних фактів можна приводити чимало. З ними можна познайомитися в сільській бібліотеці, де дбайливими руками Віри Слабченко та зусиллями керівництва громади, краєзнавців, вчителів і учнів місцевої школи створено своєрідний храм духовності й просвітництва.

Василь ЧИГРИН, фото автора

■ *Реклама*

ЗАСНУВАННЯ ХАРКОВА: ПЕРШЕ ДЕСЯТИРІЧЧЯ

■ *Маловідоме*

Рання історія Харкова, особливо перше десятиріччя його існування, і сьогодні викликає у дослідників чимало дискусій, припущень і гіпотез, не зважаючи на те, що вона якраз найкраще висвітлена в оприлюднених джерелах. Та все ж постійно з'являються нові маловідомі, але незаперечні факти, що дають можливість по-новому подивитися на час виникнення міста та особливість його тодішніх мешканців.

Заснований «черкасами»

Вже перші спогади про жителів Харкова того часу пов'язані з їхніми конфліктами з державною царською владою. Справа в тому, що, скажімо, на відміну від Чугуєва наше місто було засноване українцями, або за тодішньою термінологією — «черкасами», на землях, подарованих у свій час Белгородському Нікольському монастирю. Переселенці здійснювали наскоки на монастирські володіння, не звертаючи уваги на скарги й погрози священників та ченців.

Харків у перше десятиріччя свого існування

Вибравши зручне місце на берегах річок Харків та Лопань, поселенці поставили місцевих представників російської адміністрації перед фактом заснування нового міста, оскільки почали вже зводити укріплення за своїми звичаями. За документами, датованими 1655 роком, відоме й ім'я харківського отамана, який керував переселенцями й будівництвом фортеці, — Іван Васильович Кривошлик. За першим в історії міста переписом населення, проведеним у 1655—1656 роках, в Харкові тоді проживало 649 осіб чоловічої статі та кілька сотень жінок. Мешканці Харкова розділялися на шість сотень, майже всі вони несли козацьку службу. Соціального розшарування на козаків і поміщиків тоді ще не було.

Отже саме українця («черкаса») Кривошлика Івана Васильовича всі ми маємо вважати харківським осадчим, адже це був найперший отаман м. Харкова (1655—1656 рр.), пізніше він був сотником Харківського полку (1660 р.), а в жовтні 1668 року брав участь у заколоті, під час якого було вбито харківського полковника Федора Ріпку.

Вольнодумство й незалежність

Російський цар Олександр Михайлович 28 березня 1656 року видав указ про заснування Харківського воєводства і направив туди свого представника Воїна Селіфонтова зі «служивими людьми» для будівництва фортеці. У цьому указі вперше згадується місто Харків. У Російській Імперії 1656 рік став вважатися офіційною датою заснування, хоча місто почали зводити українці аж на 3 роки раніше. Є документальне підтвердження того, що в 1652—1654 роках декілька сотень козаків зі своїми сім'ями, на чолі з осадчим Іваном Каркачем, зупинились на місці покинутого стародавнього городища поблизу злиття двох річок і почали зводити тут свої помешкання й обносити їх дерев'яним муром.

Протиріччя між міськими жителями й російською владою загострилися одразу після призначення в Харків перших царських воєвод Воїна Селіфонтова, а потім Івана Офросімова (1658—1659 рр.). Збереглось кілька скарг царю від цих воєвод на місцеве населення, яке відзначалося «неслухняністю» й «вольницею». Харків'яни не тільки не цілували хрест російському царю, але й віддавали перевагу відмінним від великоруських церковним обрядам. Крім того, як зазначалося в одній із скарг, «живуть государю всі «Черкаси» по хуторах та пасіках своїх, а в місті, государю, ледве не порожньо...»

Відверто кажучи, харківці просто ігнорували російських воєвод. Коли, наприклад, воєвода Селіфонтов вирішив провести загальний огляд «черкасам», то переважна більшість не пішли на цей огляд, а роз'їхалися з Харкова — на Торські озера за сіллю, по хуторах, віддалених пасіках — все місто швидко обезлюдніло.

Стосунки з передмістями

З другої половини XVII століття, унаслідок впливу на українську козаччину Гетьманщини, населення Харкова зростає за рахунок нових переселенців. Починають виникати численні «межові» суперечки через землю. Скажімо, відомо про затяжний конфлікт з 1658 по 1660 роки між російськими служивими, які проживали поблизу Харкова в селах Жихарь, Васищеве, Архангельське (Бабаї) і українським населенням міста. Харків'яни постійно скаржилися царю на неподобства й вимагали негайного розмежування земель навколо міста та встановлення чітких кордонів. У «чолобитній» за грудень 1658 року говорилося про те, що мешканці Васищевого протягом 1656—1657 років крали у міських жителів коней, а в 1658 році намагалися вкрасти загальноміську отару овець з понад 600 голів, та відігнали лише частину баранів (400 шт.)

З'ясування стосунків між харків'янами та жителями ближніх сіл доходило до драматизму. Крадії меду з Передмістя вбили кількох харківських пасічників. Це викликало таке обурення серед городян, що вони поклали вбитих на вози й повезли трупи аж у Бєлгород — у резиденцію очільника російських військ на півдні Росії Григорія Ромоданівського. Слідство й суд були швидкими і навіть жорстокими, у традиціях того часу. Двох крадіїв харківських пасік, яких звинуватили в убивстві господарів, було наказано повісити. З інших злодюжок із сіл Архангельське й Жихарь стягнули грошові штрафи й частково награбоване майно з виплатою за збитки (тисячі рублів) харківським господарям. Однак протиріччя й конфлікти між українцями та російськими служивими людьми продовжувалися й надалі.

Разом з тим, вже через 8—10 років після заснування Харкова в навколишніх українських селах Деркачі, Лютотин, Пересічне і в самому місті мешкали пов'язані з містом селяни. За переписом 1660 року лише в Харкові їх було 169 осіб. Це й же перепис дає можливість спостерігати за поступовим розшаруванням однорідного колись харківського населення. «Черкас»-козаків у місті на той рік була переважна більшість (1357 чоловік). Проте вже з'являються й поміщики (605 осіб, або 28% від усієї кількості мешканців). У звіті перепису зазначалося, що «по селах разом з «черкасами» живуть «діти боярські» — російські служиві люди (121 чоловік).

Отже, з наведених фактів можна зробити висновок, актуальний навіть для сьогоднішнього часу: Передмістя відігравало й продовжує відігравати велику роль не лише в повсякденному житті Харкова, а й у формуванні його соціальних, економічних, культурних і світоглядних характеристик.

Василь ЧИГРИН

Від автора

Висловлюю щиру вдячність кандидату історичних наук Віктору Бурлакову, директору Харківського приватного музею міської садиби та одному з авторів дослідницького видання «Історія Харківського міського самоврядування 1654—1917 рр.» Андрію Антонову за екскслюзивні матеріали й факти, надані для написання цього краєзнавчого нарису.

ТРИБУНА трудящих
Видавець: редакція газети «Трибуна трудящих»
Наш сайт: http://www.tribune.kharkov.ua
Свідоцтво про державну реєстрацію ХК №1518-259ПР від 29.04.2009 р.
Засновники: Харківська районна рада, Харківська районна державна адміністрація
Офіційний сайт ХРДА: http://www.khrda.gov.ua
Виходить щосереди та щосуботи українською та російською мовами.
Адреса редакції: 61052, м. Харків, вул. Червоноармійська, 4.
E-mail: Tribuna2009@mail.ru
Тел. 712-00-56, 712-07-17.
Тел./факс 712-37-10.
В. о. головного редактора: Микола Хорошев.
Відповідальний за випуск: Ольга Попова.
Літературний редактор: Ганна Положій.
Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст. Відповідальність за зміст та достовірність інформації у публікаціях несе автор, а в рекламних матеріалах (®) — рекламодавець. Редакція не завжди поділяє позицію авторів. Листи, рукописи і фотокартки не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами тільки на сторінках газети. При використанні матеріалів посилатися на газету обов'язково.
Газета надрукована у друкарні ТОВ «Друкарня «ІСП».вул. Киргизька, 21 Харків, 61105.
Зам. 130506
Тираж план. 12756 примірників.
Передплатний індекс 61805